

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **S. O.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, Pod Terebkou 12, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2006, č. j. 47 Az 60/2005 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 11. 11. 2005, č. j. OAM-1446/VL-20-P06-2005, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatelky o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřípustnosti žádosti podle ustanovení § 10a písm. b) citovaného zákona a vysloveno, že státem odpovědným za posouzení podané žádosti podle čl. 9 odst. 4 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanovují kritéria a mechanismy pro určení členského státu odpovědného za posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v jednom z členských států (dále jen „Nařízení“), je Polská republika.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nepřihlédl k povinnosti respektovat záruku zakotvenou v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), protože následkem správního rozhodnutí je okamžitá deportace stěžovatelky do Polska, čímž se její výše citované ústavní právo stalo právem iluzorním. S otázkou záruk garantovaných čl. 38 odst. 2 Listiny se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č. j. 1 Azs 37/2006 - 64, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že i když byl žadatel přemístěn z České republiky do členského státu, který je příslušný k rozhodování o jeho žádosti o udělení azylu, v den vydání rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu, může se účastnit projednávání své věci před soudem v České republice, jak mu to zaručuje čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nelze účinně namítat porušení tohoto práva jen z toho důvodu, že jeho uplatňování může být spojeno s administrativními obtížemi. Ostatně jak již správně uvedl krajský soud ve svém rozsudku, nemohlo být porušeno právo obsažené v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny z toho důvodu, že stěžovatelka byla prostřednictvím své zástupkyně poučena o možnosti projednání věci bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s., toto poučení zástupkyně stěžovatelky převzala dne 15. 2. 2006, tato nereagovala, proto měl soud splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí věci bez účasti stěžovatelky. V dalším Nejvyšší správní soud v této stížní námitce odkazuje na výstižné odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožňuje. Stěžovatelka dále konstatuje porušení čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), protože podle jejího názoru podanou žalobu nelze považovat za „účinný“ opravný prostředek ve smyslu Úmluvy. V této souvislosti stěžovatelka zmiňuje také rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Čonka v. Belgie. Rovněž touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval ve výše citovaném rozsudku a dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu je účinným prostředkem nápravy ve smyslu čl. 13 Úmluvy. A dále, že ve věci Čonka v. Belgie sice šlo rovněž o vyhoštění do země, v níž se stěžovatelé obávali pronásledování, zde konkrétně Slovenská republika, avšak nastaly zde jiné skutkové okolnosti, protože tato země nebyla v roce 1999 ještě členem Evropské unie. V neposlední řadě stěžovatelka upozorňuje na nesoulad zákona o azylu v ustanovení o nepřípustnosti azylové žádosti s ústavní zárukou v čl. 43 Listiny a mezinárodním závazkem v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Pokud jde o čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jeho bod 1 nedopadá na daný případ, neboť v souladu s odůvodněním Nařízení se všechny členské státy Evropské unie považují za bezpečné země, a tedy i Polská republika je takovou zemí. Ani bod 2 citovaného článku se vůbec nevztahuje na tuto věc, neboť stěžovatelka nesplňuje v něm stanovené podmínky. Rovněž výklad čl. 43 Listiny je zcela jednoznačný, vyplývá z něj, že každý má právo hledat a požívat azyl, ale v žádném případě neznamená, že má takový cizinec na udělení azylu nárok. Zmiňovaná ústavní záruka, jakož i mezinárodní závazek, zůstávají proto předmětnou úpravou nedotčeny.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu